

Ὁ Ἑρρίκος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἠτένισε τὸν Σχικῶ, ὅστις, ἀφοῦ συνεδείπνησε μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐπὶ ἀνακλιντροῦ μὲ τὰς κνήμας συμπεπλεγμένας εἰς τὸ μακρὸν ξιφὸς του.

Ὁ θόρυβος ἐδιπλασιαζέτο.

Ὁ βασιλεὺς, στίλβων ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀλοιφῆς, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης του, κράζων:

— Σχικῶ! Σχικῶ!

Ὁ Σχικῶ ἠνεψύξεν ἕνα ὀφθαλμόν, διότι ἦτο λίαν συνετός καὶ ἐξετίμα τὸν ὕπνον, ὥστε δὲν ἀφύπνιζετο ἐντελῶς διὰ μιᾶς.

— Ἀ! Σφάλλεις νὰ μ' ἐξυπνήσης, Ἑρρίκε, εἶπε, διότι ὠνευρευόμην, ὅτι ἀπέκτησας υἱόν.

— Ἀκουσον! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀκουσον!

— Τί ν' ἀκούσω; Νομίζω, ὅτι ἀρκετὰς ἀνοησίας μοι λέγεις τὴν ἡμέραν, ὥστε εἶναι περιττὸν ν' ἀκούσω καὶ τὴν νύκτα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀκούεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, προτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ πραγματικῶς, ἀκούω κραυγὰς.

— Τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς; τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς; ἐπανελάβεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀκούεις;

— Δύο τινα ὑποπτεύω: ἢ ὁ σκύλος σου Νάρκισσος εἶναι ἀσθενὴς ἢ οἱ Οὐγονότοι ἐκδικοῦνται, μὲ ἀντίθετον νύκτα τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, κατὰ τῶν καθολικῶν.

— Βοήθησόν με νὰ ἐνδυθῶ, Σχικῶ.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ βοήθησόν με πρότερον νὰ ἐγερθῶ, Ἑρρίκε.

— Τί δυστύχημα! τί δυστύχημα! ἐπανελάμβανον εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους.

— Διαβόλε! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Θὰ πρᾶξωμεν καλῶς νὰ ὀπλισθῶμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ πρᾶξωμεν καλλίτερον νὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ὅπως μόνοι ἀντιληφθῶμεν καὶ κρίνωμεν τὸ δυστύχημα ἀντὶ νὰ περιμείνωμεν νὰ μας το διηγηθῶσι.

Πάραυτα ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθε διὰ τῆς κρυφίας θύρας καὶ εὗρέθη εἰς τὸν ἀγόντα εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού διάδρομον.

Ἐκεῖ εἶδε χεῖρας ὑψωμένας πρὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἤκουσε κραυγὰς ἀπελπισίας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, μαντεύω ὁ δυστυχὴς αἰχμάλωτός σου θὰ ἐκρεμάσθῃ εἰς τὴν φυλακὴν του. Ἑρρίκε, σὲ συγχάρω· εἶσαι μεγαλῆτερος πολιτικὸς ἢ ὅσον ἐπίστευον.

— Ἀ! ὄχι, δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦτο.

— Τόσφ τὸ χειρότερον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐλθέ, ἐλθέ.

Ὁ Ἑρρίκος ἔσυρε τὸν Γασκόνον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ δουκὸς.

Τὸ πρᾶθυρον ἦτο ἠνεψυγμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν συνεσσωρευμένοι πλῆθος περιέργων, παρατηρούντων τὴν ἀπὸ τῶν κιγκλιδίων τοῦ ἐξώστου προσδεδεμένην κλίμακα.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχρος ὡς ὁ θάνατος.

— Ἀ! αἱ! τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν εἶσαι εἰσέτι διεσθαρμένος ὅσον ἐπίστευον.

— Ἐφυγεν! ἀπέδρασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος μὲ φωνὴν τόσον ἡχηράν, ὥστε πάντες οἱ εὐπατρίδαι ἐστράφησαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βασιλέως ἐσπινθηροβόλουν καὶ ἡ χεὶρ του ἔθλιβε τὴν λαβὴν τοῦ ξιφους του.

Ὁ Σχομβέργ ἐτίλλε τὴν κόμην του, ὁ Κουέλος ἔτυπτε τὸ μέτωπον διὰ τῶν πυγμῶν του καὶ ὁ Μωζιρόν ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοῖχον ὡς ταῦρος.

Ὁ Ἐπερνὼν εἶχε φύγει, ὑπὸ τὴν εὐπρόσωπον πρόφασιν νὰ καταδιώξῃ τὸν δοῦκα.

Ἡ θέα τῶν μαρτυρίων, τὰ ὅποια ἐπέβαλλον ἐαυτοῖς οἱ εὐνοούμενοι, κατεπράυνεν αἰφνης τὸν βασιλέα.

— Αἱ, ἡσυχά, τέκνον μου, εἶπε, κρατήσας ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν Μωζιρόν.

— Ὅχι, θὰ σκάσω ἢ θὰ με πάρει ὁ διάβολος, εἶπεν ὁ νέος, ἀπομακρυνθεὶς, ὅπως κτυπήσῃ ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν του.

— Αἱ, αἱ! βοηθήσατέ με νὰ τον κρατήσω! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Αἱ, κουμπάρε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑπάρχει γλυκύτερος θάνατος· ἀπεράσατε τὴν κοιλίαν σας μὲ τὸ ξιφὸς σας.

— Σιώπα δῆμιε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Κουέλος ἐγρόνθιζε τὸ πρόσωπόν του.

— ὦ! Κουέλε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ καταντήσεις ὡς τὸν Σχομβέργ, ὅταν τὸν ἐθαψαν μὲ τὸ ἰνδικόν· θὰ γίνεις φρικώδης, φίλε μου.

Ὁ Κουέλος ἡσύχασε.

Μόνος ὁ Σχομβέργ ἐξηκολούθει νὰ γυμνῶν τὸς κροτάφους του, κλαίων ἐξ ὀργῆς.

— Σχομβέργ, Σχομβέργ, ἀγαπητέ μοι, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, κράτησε τὸ λογικόν σου, σὲ πρκακαλῶ.

— Θὰ τρελλαθῶ!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Εἶναι, τῷ ὄντι, μέγα τὸ δυστύχημα καὶ δι' αὐτὸ ὀρεῖται νὰ κρατήσῃς τὸ λογικόν σου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Εἶναι μέγα δυστύχημα, ἐχάθην! θὰ ἔχω ἐμφύλιον πόλεμον εἰς τὸ βασιλείον μου... Ἀ τίς το ἔπραξε; τίς ἐχόρηγησε τὴν κλίμακα;

Διαβόλε, θὰ διατάξω ν' ἀπαγχονισθῶσιν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς παρεστώτας.

— Τίς εἶναι, ποῦ εἶναι ὁ ἐνοχος; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος. Δέκα χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα μοι εἶπη τὸ ὄνομά του, ἐκατὸν χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα συλλαβὴ αὐτὸν ζῶντα ἢ νεκρόν.

— Τίς θὰ εἶναι, ἐὰν μὴ Ἀνδεγαυὸς τις; ἀνέκραξεν ὁ Μωζιρόν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀ! οἱ Ἀνδεγαυοὶ θὰ μοὶ το πληρώσουν.

Ὡς δ' ἐκ τῆς λέξεως Ἀνδεγαυὸς ἦτο σπιν

θήρ, μεταδώσας τὸ πῦρ εἰς πυρίτιδα, φοβερὰ ἐκρηξίς κραυγῶν καὶ ἀπειλῶν ἀντήχησε κατὰ τῶν Ἀνδεγαυῶν.

— ὦ! ναι, οἱ Ἀνδεγαυοὶ! ἐκραύγασεν ὁ Κουέλος.

— Ποῦ εἶναι; ὠρύετο ὁ Σχομβέργ.

— Νὰ τους σφάζωτιν! ἐπανελάμβανεν ὁ Μωζιρόν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halevy.

— Θεῖα μου, ἀγαπητή μου θεῖα, μὴ πιστεύσης οὔτε μιὰ λέξιν ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῇ. Θὰ πῇ ψέματα καὶ τρομερὰ μάλιστα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεώς μας ἂν δὲν τὸν διέκοπτα, θὰ σοῦ ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὲ συμφυθῇ ὅταν ἤμουν δέκα χρονῶν.

— Βεβαίωτατα! ἀνέκραξεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ἡ Μαρκέλα. Θὰ σοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἕνας πολὺ πολὺ καλὸς ἐξαδελφός, ποῦ ἀγαποῦσε πάντοτε τὴν μικρούλα του ἐξαδέλφη, καὶ ὅτι ὁ γάμος μας ὑπῆρξεν εὐχάριστον μυθιστόρημα ἀθωότητος καὶ τρυφερότητας.

— Βεβαίωτατα! Βεβαίωτατα, ἐπανελάβεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου, διόλου, κύριε. Ἡ ἀλήθεια, θεῖα μου Λουίζα, ἡ καθαυτὴ ἀλήθεια σὲ λίγα λόγια εἶν' αὕτη. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μ' ἐνυμφεῖτο. Ἐὰν τὴν 17 Μαΐου 1886 δὲν ἔχανεν εἰς τὴν λέσχην πεντακόσια φράγκα ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὰς 11 καὶ ἐὰν ὅλα τὰ θεωρεῖα τῆς Κωμωδίας δὲν ἦσαν νοικιασμένα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γοντράν ἐγέλα.

— ὦ! ἐμπορεῖς νὰ γελᾷς ὅσφ θέλεις. Ἐεῦρες καλὰ πῶς χωρὶς αὐτὸ—τί εἶνε ἡ τύχη—θὰ ἤμουν σήμερα ὑπανδρευμένη καὶ δοῦκισσα, ἀλλὰ δοῦκισσα Κουρταλὲν καὶ ὄχι δὲ Λανιλίς. Ἀχ! Θεέ μου καὶ θαρρῶ πῶς θὰ ἦταν καλλίτερα... Ὅπωςδήποτε ὅμως ἐγὼ θὰ διηγῶσθαι τὴν θεῖα μου τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου μας.

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει διηγῆσθαι τὴν, εἶπεν ὁ Γοντράν.

— Μάλιστα, κύριε, μ' ἀρέσει. Θὰ τὰ μᾶθης ὅλα θεῖα Λουίζα, ὅλα ἀπολύτως. Καὶ θὰ γίνης δικαστὴς τῆς διχονοίας μας.

Αὐτὰ συνέβαινον ὁκτὼ ἡμέρας ἀφοῦ ἡ Μαρκέλα δὲ Μορλὰν ἀπῆντησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἀκριβῶς ἔπρεπε συγκινημένη τὸν καὶ εἰς τὴν ἐρίτησιν τοῦ ἱερέως ἐὰν δέχεται ὡς σύζυγόν της τὸν ἐξαδέλφον της Γοντράν δοῦκα δὲ Λανιλίς.

Τὸ συνικεύον τοῦτο ὑπῆρξε τὸ σπουδαιότερον τῆς ἐποχῆς πανταχόθεν ἐσπευδόν οἱ περίεργοι νὰ ἴδωσι τὴν νύμφην ἅμα τῇ ἐξόδῳ της ἐκ τοῦ ναοῦ. Κρίσιμος περίστασις ἡ δοκιμασία αὕτη. Δὲν συνίσταται τὸ πᾶν εἰς τὸ νὰ ἦναι τὰς ὥραια, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ πῶς νὰ ἦναι ὥραια. Ὑπάρχει τέχνη καθιστώσα τὴν γυναῖκα εὐμορφὴν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ συνάμα καὶ τινες προπαρασκευαὶ καὶ μελέτας τινάς. Καὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως καὶ εἰς τὸ θέατρον σπανίως φαίνεται ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης οὔφως. Ἡ Μαρκέλα ὅμως ἐπάλασεν ἐπιτυχῶς· εὐθὺς ἀμέσως χωρὶς τὸ παράπαν νὰ συσταλῇ ἐφάνη κυρία ἐαυτῆς ἐν τῇ καλλονῇ της.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ σύζυγός της ὁ μικρὸς δόξ, ζηλότυπος ἀνεψύχῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν μοναξίαν καὶ τὴν σιωπὴν, εἰς παλαιὸν τι δηλαδὴ οἰκογενειακὸν μέγαρον τὸ ὅποιον εἶδε μὲν πολλὰς δοκίμασας τοῦ Λανιλίς, ἀλλ' οὐδεμίαν ὥραιότεραν καὶ μᾶλλον ἐρωτευμένην αὐτῆς.

Ἐφθασαν ἐκεῖ τὴν Πέμπτην 24 Ἰουνίου, τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας μετὰ νυκτερινὴν ὁδοπορίαν ὑπὸ κατὰστερον οὐρανόν, ἐξεπλάγησαν δὲ λίαν εὐρόντες ἐκεῖ γράμμα τῆς θεῖας τῶν Λουίζης χρονολογούμενον ἀπὸ τῆς Πέμπτης 1 Ἰουλίου.

«Ὅκτὼ ἡμερῶν μοναξιά, τοῖς ἔλεγεν, εἶνε ἀρκετή». Πιστεύσατε τὴν πέραν γραφίας ἐπαρχιώ-

ντιδος ἡ ὁποία θὰ κατευφρανθῇ ἐναγκαλιζομένη ντον ἀνεψιὸν τῆς καὶ τὴν ἀνεψιάν τῆς. Φυλάξατε τὸν ἔρωτά σας . . . καὶ διὰ τὰς κατόπιν ἡμέρας.

Ἐφθασεν ἡ πρώτη Ἰουλίου. Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι παρήλθον. Εὐρίσκοντο εἰς τὸ Λανιλίς πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἀδύνατον προσεπάθησαν νὰ συγκεντρώσωσι τὰς ἀνεψιὰς τῶν. Τί ἔκαμαν τὴν Παρασκευήν, τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν; Τὸ πᾶν ἦν συγκεχυμένον εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν· αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες, αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι. Τί ἔκαμαν; πάντοτε, πάντοτε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ποτὲ ποτὲ δὲν ἦτο τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Κατεγίνοντο εἰς τὸν ἔρωτά τῶν, τὸν ἔρωτά τῶν, καὶ οὕτω παραδεδομένοι εἰς τόσον σοβαρὰν ἐνασχόλησιν, ἐλησύνοντο ὁλοτελῶς ὅτι πλησίον τοῦ Λανιλίς, εἰς τὸν παλαιὸν τῆς πύργου κατοικοῦσα, τοὺς ἐπερίμεναν ἡ θεὰ τῶν Λουίζα. Καὶ πρὸς τούτο εἶχεν ἀπειρα δικαιώματα· τὸ ἀπῆλθον πρῶτον τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη τῆς καὶ δευτέρον λαμπρὸν ἐκ μαργαριτῶν, περιδέραιον τὸ ὁποῖον εἶχε προσφέρει εἰς τὴν Μαρκέλαν.

Ἐπρεπε ν' ἀφίσωσι τὰ ὄνειρα καὶ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν πραγματικότητα· οὕτω δὲ παρὰ τῇ γραφῇ τῶν θεῶν μένοντες, καταγοητευμένη διὰ τὴν διγύχοντα ταύτην τῶν νεονύμφων, ἤρξαντο τῆς συζητήσεως.

Ἡ θεὰ Λουίζα ἐδέχθη τὸ ὑπόβρυγμα· ὡς διευθύνουσα δὲ τὴν συζήτησιν, ἐκάθισε τοὺς διαδίκους πρὸ αὐτῆς ἐπὶ δύο καθισμάτων εἰς σεβασμίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἡ Μαρκέλα προτὶ νὰ καθίσθαι ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέφυρε πειρὰ, τὸ ξέφυρε θεὰ Λουίζα, θὰ σοὺ τὸ ἔγραψεν ἡ μαμά, ὅλος ὁ κόσμος πειρὰ τὸ ἐγνώριζεν ὅτι δύο γαμβροὶ ἦσαν γιὰ μέ· ὁ κύριος δούξ τοῦ Λανιλίς ἐδῶ παρῶν, καὶ ὁ δούξ τοῦ Κουρταλέν. Ἐγὼ εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ προτιμῶ αὐτὸν, αὐτὸν ποὺ εἶνε ἐδῶ. Γιατί; Νὰ σοὺ πῶ, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω· πολὺ πιθανὸν διότι τὸν εἶχα συνιῆσει ἀπὸ παιδί. Ἐπαίξαμε ὅταν ἦμεθα τόσα δά. τὸ ἀνυπόβρυγμα. Ἐγὼ ἀπὸ τότε ἔμεινα πιστὴ εἰς τοὺς ἀθῶους μας ἔρωτας, ἐνῶ αὐτοὶ . . .

— Ἐνῶ· ἐγὼ . . .

— Ἐνωσιὰ σας! μὲ τὴν ἀράδα τοῦ θάρθη καὶ αὐτό, κύριε. Περμένε καὶ δὲν θὰ χάσης. Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ξέρης, θεῖα, ὅτι πολὺ προτιμώτερος ἦταν ὁ ἄλλος, καὶ διότι εἶνε πλουσιώτερος καὶ εὐγενέστερος.

— Ὡ! ὅσῳ γιὰ τὰ χρήματα νὰ! μὰ τὴν εὐγένειαν . . .

— Μὴ συζητεῖς. Εἰσθε καὶ οἱ δύο δούκες διὰ διατάγματα.

— Νὰ! ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τὸ 1663.

— Καὶ οἱ Κουρταλέν.

— Ἀπὸ τὸ 1666 μονάχα.

— Σὺμφωνοι.

— Λοιπὸν.

— Περμένε, περμένε. Ἐγὼ εἶμαι ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως. Ἡ μαμά ἐμελέτησε τὸ ζήτημα πρὸ τριῶν μηνῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνω δούκισσα Κουρταλέν. Ἡ μαμά ἀνεκάντως τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τῶν ἀργείων μ' ἔνα γέροντα ἱστορικὸν φίλον τῆς, τῆς Ἀκαδημίας. Νὰ, σεῖς εἰσθε ἀπὸ τὸ 1663 καὶ ὁ Κουρταλέν ἀπὸ τὸ 1666, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' τὸ 1672 δι' ἐγγράφου κεκυρωμένον ἔδωκε τὴν προτεραιότητα εἰς τοὺς Κουρταλέν καὶ δὲν πιστεύω ὅτι μπορεῖτε ν' ἀμφισβητήσητε τὴν πρᾶξιν τοῦ Λουδοβίκου. Ἐ! θεῖα μποροῦν νὰ τὸ κάμουν;

— Ὡ βέβαια, ὄχι!

— Καὶ ὅμως ὁ Σὲν Σιμόν.

— Ἄφες τον αὐτόν, ἄφες τον. Ὁ Σὲν Σιμόν αὐτοὺ τὰ γραφόμενα εἶνε ὅλο πάθος καὶ ἀνακρίβεια. Τὸ ξέρω πῶς εἶνε μὲ σὰς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὰς πειράζει. Ἀς ποῦμε ὅμως, ἐπειδὴ σ' εὐχαρίστει αὐτό, ὅτι εἶσαι μεγαλύτερης καταγωγῆς ἀπὸ τοὺς Κουρταλέν. Ἐπειτα ἐστὶ εἶσαι ὠραῖος νέος, ἀλλ' ἔλα ποὺ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀν τίποτε ἐμπρὸς εἰς ἕνα διάταγμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Καὶ ὅμως ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα σ' ἀγαποῦσα πιστά, τρυφερά, τρελλὰ, ἀνόητα. Μάλιστα, ἀνόητα, διότι τὴν πρώτην φορὰν πέρυστι ποὺ εὐγῆκα εἰς τὸν

κόσμον εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρέσν καὶ ἄφισα τοὺς ὄμους μου, λιγνούτσικους ἀκόμη, νὰ φαίνωνται, ἤμουν δεκαεπτὰ χρόνων τότε, ὅλοι οἱ νέοι ποὺ ζητοῦν μὲ τὸ κερί νύφη, μ' ἔδλεπαν καὶ ἐπῆγανιν μακρυὰ σὰν νὰ μὲ ἐσέβοντο. Κανὼς δὲν ἐλάμβανε γιὰ μὲ ἐνδιαφέρον μ' ἰσχυρὰ καὶ ὄνομα καὶ προίκα καὶ ὠραία μάτια. Ἐπταία ὅμως ἐγὼ ἡ ἴδια. Εἶχα πλέον γνωστοποιήσας εἰς ὅλους τὸ πάθος ποὺ εἶχα γιὰ σέ. Ὅλοι πειρὰ μ' ἐθεωροῦσαν κτῆμα σ.υ. Ἀφ' οὗτου ἐπροωφόρεσα τὸ μακρὺ λευκὸ φουστάνι, τὸ ὁποῖον ὀδεῖ τὸ δικαίωμα σὲ μιὰ κόρη νὰ σκέπτεται πλέον περὶ γάμου, διεκρίβουσα εἰς ὅλας μ' ὡς τὰς φλάς δὲν ἀγαποῦσα, οὐτε θ' ἀγαποῦσα, οὐτε θὰ ἐνυμφεύμουν ἄλλον ἐκτός σου. Σὲ ἡ τὸ μοναστήρι. Νὰ, αὐτὰ ἔλεγα. Ἐκείναι τὰ εἶπαν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν καὶ τοὺς ἐξαδελφούς, οἱ ὅποιοι· τὰ εἶπαν εἰς ἐσὲ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤθελα—ἀλλὰ ἤμουν ἐκτός συναγωνισμοῦ. Εἰπέ ἂν τολμᾷς ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθεια.

— Δὲν λέγω τίποτε.

— Βέβαια, διότι δὲν ἔχεις νὰ πῆς καὶ τίποτε. Δὲν λέγεις τίποτε τώρα, ἀλλὰ τί ἔλεγες πέρυστι; Πέρυστι! Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι εἰμπορούσαμεν νὰ ἦμεθα νυμφευμένοι ἀπὸ τότε. Ἐνα ἔτος ἐχάσαμεν, ἕνα ὁλόκληρον ἔτος· τὸ ὁποῖον τόσῳ μακρὸν ὕπηρεν, ἐνῶ ἐμποροῦσε νὰ ἦνε πολὺ βραχύ. Ἀλλὰ τέλος. Ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρέσν καὶ κατεδέχθη νὰ μὲ χορεύσῃ τρεῖς φορές. Ἐπέτρεψα σπῆτι μεθυμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην μου χαρὰν. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρηκα πολὺ, διότι ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος τὰ εἶπε τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γαβριέλλης, ὁ ὁποῖος μοὺ τὰ διηγήθη ἐμέ. Ἐβλάπε πῶς ἤθελε νὰ τὸν υπαυδρεύσων μὲ τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Μαρκέλαν. Ἦμουν χθὲς κατὰ γράμμα στὴν ἀγκάλῃ τῆς καὶ ἐπὶ τὴν ἀγαθὴν τοῦ ψυχῆ κάμει καὶ αὐτὸς ὀλίγον ἔρωτα τῆς μικρᾶς μαθητρίδας. Ἀλλὰ ὅλα πέρασαν. Δὲν θὰ τὸν ἐξαντιπάζουν. Θὰ φυλάττεται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν μικρῶν παιδιῶν. Εἶνε ἑορταὶ ἐπιπιδύοντι αὐτὰ. Δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ πανδρευθῇ. Τὴν ζωὴν τοῦ δὲν τὴν ἐχάρηκεν ἀκόμη. Ἀλλὰ τὸ δὲν τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ γάμος τῶν ἐξαδέλφων. Ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς τοῦ γάμου εἶνε νὰ βίληται εἰς τὴν ζωὴν σου καὶ τι νέον τὸ ὁποῖον δὲν ἔξυρες. Νὰ μὴ γαῖδεύης τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἐχάιδευες καὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ. Ἐκάνεν ἕνα κίνημα θεῖα Λουίζα, εἶδες;

— Νὰ! εἶδα.

— Ὡ πῇ πῶς θυμᾶται τὴν φράσιν.

— Ἀλήθεια . . . θυμοῦμαι . . .

— Νὰ μὰ δὲν εἶπες μόνον αὐτά. Εἶπες καὶ ἄλλα. Δὲν εἶν' αὐτὰ μόνον θεῖα Λουίζα. Καὶ ξέφυρες ποὺ ἦτο τὸ κυριώτερον ἐμπόδιον τοῦ γάμου μας; Ξεφύρες τί εἶχε πει εἰς τὸν Ροβέρτον; Ὅτι μὲ εἶχεν ἰδῆ στὸν χορὸν décolletée γιὰ πρώτην φορὰν καὶ μ' εὐρύχκε πολὺ ἀδύνατη! Πολὺ ἀδύνατη! Τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ μοὺ τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ Γαβριέλλα, ὅταν ἐγμυνώθηκα εἶδα στὸν καθρέπτη τοὺς ὄμους μου ποὺ εἶχαν καὶ λίγκους βαθυλοῦς καὶ μ' ἐπίσπε ἕνας τρόμος! Καὶ ἔκλαια, ἔκλαια, ἀκατάπαυστα . . . Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦλθε καὶ ἡ μαμά. «Τί ἔχεις ἀγγελὲ μου καὶ κλαῖεις». Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. «Ἐλα, πέσ μου παιδάκι μου τ' ἔχεις;» Ἐγὼ ὕστερ' ἀπὸ τὰ πολλὰ, εἶμαι πολὺ ἀδύνατη, τῆς εἶπα. Ὁ ἐξαδελφός μου χθὲς μ' ἐδῶκε π' ἰδὲ ἀδύνατη. Τότε ἤρχισε νὰ γελᾷ. καὶ μοὺ εἶπε πῶς καὶ ἐκείνη σὰν ἦτο δεκαεπτὰ χρόνων ἦτον ἀδύνατη, περὶ ἀδύνατη ἀπὸ μένα καὶ μ' ἐβεβαίωσε μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον πῶς θὰ παχύνω. Ἐλεγε ἀλήθεια ἡ μαμά, νὰ, ἐπάχυνε. Ἀβέστε λοιπὸν τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ πληροφωρίσῃς τὴν θεῖαν μας ὅτι ἐκείνοι οἱ λίγκοι ποὺ εἶχα εἰς τοὺς ὄμους, δὲν ὑπάρχουν πλέον, καὶ ὅτι ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχετε κανὲν δικαίον παράνοον.

— Αὐτὸ τὸ λέγω εὐχαρίστως, ἀλλὰ θὰ μοὺ ἐπιτρέψῃς νὰ προσθέσω . . .

— Τίποτε δὲν θὰ σοὺ ἐπιτρέψω. Τώρα εἶμαι στὸν δρόμο μου. Κατὸ εἰ θὰ ἔχῃς καιρὸν. Τώρα θὰ εἰς ὑποβόλλω εἰς ἀνάκρισιν.

— Ἐμπρὸς περιμέν . . .

— Καλὰ, καλὰ. Ἦλθεν ὁ καιρὸς μου, ἤμουν δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ καθὼς εἶνε τώρα συνῆθαι,

δὲν ἤξεύρω εἰς τὸν καιρὸ σου θεῖα πῶς ἐγίνετο τὸ πρᾶγμα, εὐγῆκα ἐξῆς εἰς τὸν κόσμο. Μ' ἐπῆγαν σὲ μερικὸς χοροὺς εἰς τοὺς ὁποῖους δὲν ἦτο ὁ κύριος. Δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ. Τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν καθένα, εἰς ὁποῖον ἐτύχαινε. Δὲν ἤθελε νὰ πανδρευθῇ ποτέ, ποτέ, ποτέ. Τὸ ἔλεγε καὶ εἰς ἐμέ τὴν ἴδιαν.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς μητέρας σου . . .
— Μάλιστα. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐμαθα κατόπιν ὅτι τὸν εἶχε παρακλίσει ἡ μαμά νὰ μοὺ τὰ λέγῃ αὐτά. Ἐνδομῆς πῶς ἤθελε μ' ἐμποδίσαι ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἀγαπῶ μὲ τὴν μανίαν ἐκείνην, μ' ἐκείνο τὸ πάθος.

— Μανίαν, πάθος . . .

— Νὰ, θεῖα Λουίζα, μανίαν εἶχα πλέον δι' αὐτόν. Ὁ ἔρωτός μου εἶχε καταντήσῃ πάθος.

— Μὲ υποχρεώνει, ἀλλὰ δὲν τὰ λέγεις ὅλα. Δὲν λέγεις ὅτι ἡ μητέρα σου ἤθελε νὰ σὲ νυμφεύσῃ μὲ τὸν Κουρταλέν;

— Ἀ νὰ! βέβαια καὶ θαρρῶ πῶς εἶχε πολὺ δικαίον ἡ μαμά. Ὁ κ. Κουρταλέν ἔχει γιὰ προτερήματα ποὺ δὲν ἔχεις σύ, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ὀποκλήσῃς. Ἐπειτα ἔχει καὶ ἄλλην ἀξίαν, ἐκεῖνος δὲν μ' εὐρίσκειν ἰσχυρὴν, ἐκεῖνος μ' ἐζήτ' ὤσεν εἰς γάμον. Μίαν ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα, τὴν 2 Ἰουλίου τοῦ περυσίου ἔτους, ἦλθεν ἡ μαμά εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ πρόσωπον χαρούμενον. «Παῖδί μου, μοὺ λέγει, παιδί μου». Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τελεωθῇ. Ἐγὼ ἐνόησα ἀμέσως. Τὴν προηγουμένην, εἰς μίαν διασκέδασιν, ὁ κύριος Κουρταλέν, ὅλο μ' ἐτριγύριζεν, μ' ἐτριγύριζεν. Ἐστειλεν ἔπειτα τὴν μητέρα τοῦ γιὰ νὰ πῇ τῆς μαμάς ὅτι ὁ υἱὸς τῆς δὲν εὐρίσκειν ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς περισσότερον ὠραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου . . . Ἀπῆντησα καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εὐρίσκα ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ γῆς ὀλιγώτερον ὠραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου. Προσέθηκα μάλιστα ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν βίαν δὲ νὰ νυμφευθῶ. Ἡ μαμά ἐπροσπάθησε νὰ μὲ μεταπειλῇ. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἀφίω νὰ διαφύγῃ περιστάσις λίαν εὐνοϊκὴ. Ὅτι ὁ γαμβρός εἶχεν ὄνομα μεγάλον, θέσιν κοινωνικὴν ἀρίστην, περιουσίαν κολλοσιαίαν, καὶ ὅτι θὰ μετανοήσῃ μίαν ἡμέραν σκληρῶς, διότι περιεφρόνησα τοσαῦτα προτερήματα. Κ' ἐγὼ εἶνε ὅλα αὐτὰ τὰ τέσσερα δικαῖα καὶ ὀρθὰ δὲν εὐρίσκα ἄλλο τι ν' ἀντιτείνω παρὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του. Γοντράν, Γοντράν. Γοντράν, ἡ τὸ μοναστήριον καὶ μάλιστα, ἕνα μοναστήριον τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ὡ! θεῖα Λουίζα, γιὰ τὸν Θεό! Ἰδὲ τον, ἰδὲ τον μὲ πῶς ἤθελαν εὐαρέσκεσθαι καὶ ἱκανοποιῆσθαι καὶ ἀκούει.

— Μοὺ ἔχεις ἀπαγορεύσει νὰ ὀμιλῶ.

— Ἐπεται τὸ τέλος.

Αἰσώπου

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐταῖς ἐπαρχίας καὶ τῶ ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχ. τελών.]

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἡτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητάρων, Τόμοι 2 . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ἡ Ἡρώς τῆς ἑλ. ληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: Διηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχον 8 διηγήματα . . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας . . . Δραχ. 3. [3,30]

Αἰμιλίου Ρισβοδὼρ: Τὰ Δύο Λίκνα. Δρ. 1,60 [2]

Γεωργίας Σάνδης: Λέων Λεωνίης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλλίσου . . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Κομήσεως Δὰς: Ἡ Ὁραία Παρισινὴ λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: Τὸ Τριακοσιὰ δραχμῶν Ἐπαθλον . . . λπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτεράλα: Ὑγιεινὴ, μετάφρασις Ν. Ἀελοῦ, ἱατροῦ. . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαραντῆ (μαγειροῦ): Σὺγγραμμα Μαγειρικῆς. . . Δραχ. 4. [4,30]